

Η σύγκριση του Απολλώνιου Τυανέως με τον Χριστό και η σχέση του με τους πολέμιους του χριστιανισμού (Δήμητρα Γκουτζιομήτρου, ΜTh)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bit.ly/2jTMNbv>]

Η προσπάθεια θεοποίησης του Απολλωνίου έχει και τη μορφή σύγκρισης - αντιπαραβολής με τον Χριστό. Τα θαύματα που αποδίδει ο Φιλόστρατος στον Απολλώνιο είναι ένας ακόμη τρόπος για να συμβεί κάτι τέτοιο, αν και η σύγκρισή τους δεν αποφέρει το αποτέλεσμα που θα ήθελε ο βιογράφος. Τα θαύματα του Χριστού δηλώνουν την έλευση της βασιλείας των ουρανών και έχουν σχέση με την ιστορία της Θείας Οικονομίας. Αποτελούν δε πρόσκληση μετανοίας και έχουν σκοπό όχι τη θεραπεία του σώματος ή την απαλλαγή κάποιου κακού, αλλά κυρίως την σωτηρία του θεραπευόμενου, από τον οποίο απαιτείται πρώτα να πιστέψει.[64] Είναι επίσης ιστορικά βεβαιωμένα και κανείς ποτέ από τους πολέμιους Του δεν τα αμφισβήτησε είτε τους σύγχρονους είτε τους μεταγενέστερους. Τα αποκαλούμενα θαύματα του Απολλωνίου έχουν μια διαφορετική έννοια, καθώς το θαύμα στον ελληνικό κόσμο νοούνταν ως κοινωνία του θείου με τον ανθρώπινο κόσμο, οι δε θεραπείες ήταν κυρίως σωματικές και απαιτούσαν μακρύ διάστημα, ενώ οι θεραπείες δαιμονισμένων ήταν τελείως μυθικές, η δε ανάσταση κόρης ήταν περίπτωση νεκροφάνειας.[65]

Τα «μυστήρια» του Απολλωνίου, όπως παρέχονται από τα τέσσερά του βιβλία «Περί αστρονομίας», «Περί αστρολογίας», «Σχολαστικήν» και «Περί στοιχειώσεως», συντελούν στην απαλλαγή του ανθρώπου από τα δεινά της ζωής και συνδέονται άμεσα με τη μαγεία.[66] Τα Μυστήρια της Εκκλησίας μας από την άλλη προϋποθέτουν την πίστη στον Ιησού Χριστό ως Υιό του Θεού και ως Σωτήρα, καθαρότητα ψυχής, και αποτελούν ερμηνεία και εξήγηση, εφαρμογή και επέκταση της ζωής του Χριστού, ενώ αυτοί που μετέχουν λαμβάνουν κυρίως τη χάρη του Αγίου Πνεύματος.[67]

Το σημείο στο οποίο διαφέρει ηθελημένα αυτή τη φορά ο Φιλοστράτειος Απολλώνιος από τον Χριστό είναι το Πάθος και ο θάνατος. Ο Ιησούς Χριστός με ταπείνωση και υπακοή έφτασε μέχρι τον σταυρό και τον θάνατο για να σβήσει τις αμαρτίες των ανθρώπων, για να συντρίψει τον θάνατο και να αναστηθεί οδηγώντας στη σωτηρία τους.[68] Ο Απολλώνιος με την αποφυγή του μαρτυρίου και του πάθους, το οποίο πάθος για τους Ιουδαίους και τους Έλληνες ήταν ακατανόητο, προβάλλονταν ως υπερέχων του Χριστού και καύχηση για την παλαιά θρησκεία.[69] Η διαφορά αυτή υποτίθεται υποβίβαζε τον Χριστό και εξύψωνε τον Απολλώνιο. Παρουσιάστηκε λοιπόν ως όπλο ο Απολλώνιος για την καταπολέμηση της νέας θρησκείας του Χριστού που εξαπλωνόταν ραγδαία παραμερίζοντας την πατρώα θρησκεία.

Ο Κέλσος ξεκίνησε να συκοφαντεί τον Ιησού Χριστό σχετικά με τον Σταυρό και την Ανάσταση μέσα από το έργο του «Αληθής λόγος», αποδίδοντάς του βαρείς

χαρακτηρισμούς. Ο Πορφύριος χρησιμοποίησε την πολεμική του Κέλσου κατά του Πάθους, ώστε να καταπολεμήσει διαμέσου του Απολλωνίου αυτή τη φορά το Πάθος και τον Ιησού Χριστό, και να αποδυναμώσει την απειλή της νέας θρησκείας.[70] Είχε την αντίληψη ο Πορφύριος, ότι ο Χριστιανισμός θα μπορούσε να εξασθενήσει όχι με τους διωγμούς αλλά με πνευματικά μέσα, κάτι που θα μπορούσε να συμβεί με την αναζωογόνηση της παλαιάς θρησκείας, κι αυτή δεν θα συνέβαινε με τους Ολύμπιους θεούς, αλλά από έναν άνθρωπο που έζησε στη γη και τον γνώρισαν οι άνθρωποι.[71] Ο Ιεροκλής ωστόσο φανατικός εχθρός και πολέμιος του Χριστιανισμού όπως και εμπνευστής του διωγμού του Διοκλητιανού κατά των χριστιανών, ήταν αυτός που με το έργο του «Φιλαλήθης λόγος» μεταχειρίστηκε τον Απολλώνιο ως ιδανικό μέσο για να κατατροπώσει τον Χριστό μέσα από συγκρίσεις και συκοφαντίες.

(συνεχίζεται)

[64] ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Α., ό., π., σελ.61

[65] ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Α., ό., π., σελ.66-69

[66] ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Α., ό., π., σελ.76

[67] ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Α., ό., π., σελ.79-80

[68] ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Α., ό., π., σελ.86-87

[69] ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Α., ό., π., σελ.85

[70] ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Α., ό., π., σελ.93

[71] ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Α., ό., π., σελ.93-94